

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
<p>מקרא- key:</p>	

בבא קמא-שור שנגח את הפרה		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
הקדר שהכניס קדרותיו לחצר בעל הבית שלא ברשות, ושברה בהמתו של בעל הבית - פטור, ואם הוזקה בהן - בעל הקדרות חייב, ואם הכניס ברשות - בעל החצר חייב.													■	מז:	
הכניס פירותיו לחצר בעה"ב שלא ברשות, ואכלתן בהמתו של בעל הבית - פטור, ואם הוזקה בהן - בעל הפירות חייב, ואם הכניס ברשות - בעל החצר חייב.													■	מז:	
הכניס שורו לחצר בעל הבית שלא ברשות, ונגחו שורו של בעל הבית או שנשכו כלבו של בעל הבית - פטור, נגח הוא שורו של בעל הבית - חייב נפל לבורו והבאיש מימיו - חייב													■	מז:	
היה אביו או בנו לתוכו - משלם את הכופר.													■	מז:	
ואם הכניס ברשות - בעל החצר חייב	[רבנן]												◆	מז:	
בכולן אינו חייב עד שיקבל עליו לשמור.	רבי:												◆	מז:	
טעמא דשלא ברשות, הא ברשות - לא מיחייב בעל קדירות בנוקי בהמתו דבעל חצר, ולא אמרינן קבולי קביל בעל קדירות נטירותא דבהמתו דבעל חצר													◇	מז:	
מני?													^	מז:	
רבי היא													!	מז:	
כל בסתמא לא קביל עליה נטירותא	דאמר: [רבי]												!	◇	מז:
אם הכניס ברשות - בעל חצר חייב	אימא סיפא:												ז	◇	מז:
אתאן לרבנן													ז	מז:	
בסתמא נמי קבולי קביל עליה נטירותא	דאמרי: [רבנן]												ז	◇	מז:
בכולן אינו חייב עד שיקבל עליו בעל הבית לשמור	ותו, רבי:												ז	◇	מז:
רישא וסיפא רבי, ומציעתא רבנן?													ז	מז:	
תברא, מי ששנה זו לא שנה זו.	ר' זורא:												!	◇	מז:
כולה רבנן היא, וברשות - שמירת קדירות קבל עליו בעל החצר ואפילו נשברו ברוח.	רבא:												!	◇	מז:
הכניס פירותיו לחצר בעל הבית וכו'.													■	מז:	
לא שנו אלא שהחלקה בהן, אבל אכלה - פטור מאי טעמא? הוה לה שלא תאכל.	רבי:												■	◇	מז:
אמינא, כי ניים ושכיב רב, אמר להא שמעתא	רב ששת:												ז	◇	מז:
הנותן סם המות לפני בהמת חבירו - פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים	דתניא:												■	◇	מז:
סם המות הוא דלא עבידא דאכלה, אבל פירות דעבידא דאכלה - בדיני אדם נמי מיחייב													■	◇	מז:
ואמאי? הויה לה שלא תאכל													ז	◇	מז:
הוא הדין אפילו פירות נמי פטור מדיני אדם, והא קמ"ל, דאפי' סם המות נמי דלא עבידא דאכלה - חייב בדיני שמים.	אמרי:												!	◇	מז:
ואיבעית אימא: סם המות נמי באפרזתא, דהיינו פירי.													!	◇	מז:
האשה שנכנסה לטחון חטים אצל בעל הבית שלא ברשות, ואכלתן בהמתו של בעל הבית - פטור, אם הוזקה - חייבת	מיתבי:												■	◇	מז:
ואמאי? נימא: הויה לה שלא תאכל													ז	מז:	
ומי עדיפא ממתינתין דאוקימנא שהחלקה בהן?	אמרי:												!	◇	מז:
ודקארי לה מאי קארי לה?													ז	מז:	
בשלמא מתניתין קתני אם הוזקה בהן, שהחלקה בהן הוא, אבל הכא קתני אם הוזקה ולא קתני בהן, אכילה הוא דקתני.	אמר לך:												!	מז:	
ואידך?													ז	מז:	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-kev:	

בבא קמא-שור שנגח את הפרה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מז
לא שנא.	אמר לך:												מז:
הכניס שורו לחצר בעה"ב שלא ברשות, ואכל חטין והתריז ומת - פטור, ואם הכניס ברשות - בעל החצר חייב	ת"ש:												מז:
ואמאי? ה"ל שלא יאכל													מז:
ברשות אשלא ברשות קרמית? ברשות - שמירת שורו קבל עליו, ואפי' חנק את עצמו.	רבא:												מז:
היכא דקביל עליה נטירותא, מהו? דנפשיה הוא דקביל עליה, או דלמא אפילו נטירותא דעלמא קביל עליה?	איבעיא להו:												מז:
הכניס פירותיו לחצר בעל הבית שלא ברשות, ובא שור ממקום אחר ואכלן - פטור, ואם הכניס ברשות - סימון בנוקין דבי קרנא:	ת"ש, דתני רב יהודה בר סימון בנוקין דבי קרנא:												מז:
מאן פטור ומאן חייב? לאו פטור בעל חצר, וחייב בעל חצר.													מז:
לא, פטור בעל השור, וחייב בעל השור.	אמר:												מז:
ואי בעל השור, מאי ברשות ומאי שלא ברשות איכא?													מז:
ברשות - הוא לה שן ברשות הניזוק, ושן ברשות הניזוק חייבת, שלא ברשות - הוא לה שן ברה"ר, ושן ברשות הרבים פטורה.	אמר:												מז:
הכניס שורו לחצר בעל הבית שלא ברשות, ובא שור ממקום אחר ונגחו - פטור, ואם הכניס ברשות - חייב	ת"ש:												מז:
מאן פטור ומאן חייב? לאו פטור בעל חצר, וחייב בעל חצר.													מז:
לא, פטור בעל השור, וחייב בעל השור.													מז:
אי הכי, מאי ברשות ומאי שלא ברשות איכא?													מז:
הא מני? ר' טרפון היא	אמר:												מז:
משונה קרן בחצר הניזוק - נזק שלם משלם	דאמר: [ר' טרפון]												מז:
ברשות - הוא לה קרן בחצר הניזוק ומשלם נזק שלם, שלא ברשות - הוא לה קרן ברה"ר, ולא משלמא אלא חצי נזק.													מז:
ההיא איתתא דעלתה למיפא בההוא ביתא, אתא ברחא דמרי דביתא אכלה ללישא חביל ומית, חייבה רבא לשלומי דמי ברחא.	[רבא]												מז:
לימא פליגא אדרב													מז:
הויה לה שלא תאכל	דאמר רב:												מז:
הכי השתא, התם שלא ברשות - לא קביל עליה נטירותא, הכא ברשות - קביל עליה נטירותא.	אמר:												מז:
ומאי שנא מהאשה שנכנסה לטחון חטין אצל בעל הבית שלא ברשות, ואכלתן בהמתו של בעל הבית - פטור, ואם הווקה - חייבת													מז:
טעמא שלא ברשות, הא ברשות - פטור													מז:
לטחון חטים כיון דלא בעיא צניעותא מידי, לא בעי מסלקי מרוותא דחצר נפשיהו, ועליה דידיה רמי נטירותא, אבל למיפא כיון דבעיא היא צניעותא, מרוותא דחצר מסלקי נפשיהו, הלכך עלה דידיה רמיא נטירותא.	אמר:												מז:
הכניס שורו לחצר בעל הבית שלא ברשות, וחפר בה בורות שיחין ומערות - בעל השור חייב בנוק חצר, ובעל חצר חייב בנוקי הבור אף על גב דאמר מר: (שמות כ"א) כי יכרה איש בור - ולא שור בור, הכא כיון דאית ליה להאיך למלויה ולא קא מלייה, כמאן דכרייה דמי.	רבא:												מז:
הכניס שורו לחצר בעל הבית שלא ברשות, והזיק את בעל הבית או בעל הבית הווק בו - חייב, רבן - פטור.	ואמר רבא:												מז:
ומשום דרבן פטור?													מז:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-kev:</p>	

בבא קמא-שור שנגח את הפרה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מאי רבין? שהרביץ גללים ונטפנו כליו של בעל הבית, והוא גללים בור, ולא מצינו בור שחייב בו את הכלים.	רב פפא:											!	מה:
הניחא לשמואל												ז	מה:
כל תקלה בור הוא	דאמר: [שמואל]											■ ז	מה:
עד דמפקר ליה	אלא לרב דאמר:											■ ז	מה:
מאי איכא למימר?												ז	מה:
סתם גללים אפקורי מפקיר להו.	אמרי:											!	מה:
נכנס לחצר בעל הבית שלא ברשות, והזיק את בעל הבית או בעל הבית הווק בו - חייב, הזיקו בעל הבית - פטור.	ואמר רבא:												מה:
לא אמרן אלא דלא הוה ידע ביה, אבל הוה ידע ביה, הזיקו בעל הבית - חייב מ"ט? משום דאמר ליה: נהי דאית לך רשותא לאפוקי, לאזוקי לית לך רשותא.	רב פפא:												מה:
ואזדו לטעמייהו:													מה:
שניהם ברשות או שניהם שלא ברשות, הזיקו זה את זה - חייבין, הווקו זה בזה - פטורין	דאמר רבא, ואיתימא רב פפא:												מה:
טעמא דשניהם ברשות או שניהם שלא ברשות, אבל אחד ברשות ואחד שלא ברשות, דברשות - פטור, שלא ברשות - חייב.													מה:
נפל לבור והבאיש מימיו - חייב.													מה:
לא שנו אלא שהבאיש בשעת נפילה, אבל לאחר נפילה - פטור מ"ט? הוי שור בור, ומים כלים, ולא מצינו בור שחייב בו את הכלים.	רבא:												מה:
הניחא לשמואל												ז	מה:
כל תקלה בור הוא	דאמר: [שמואל]											■ ז	מה:
עד דמפקר ליה	אלא לרב דאמר:											■ ז	מה:
מאי איכא למימר?												ז	מה:
אלא אי איתמר הכי איתמר:													מה:
לא שנו אלא שהבאיש מגופו, אבל הבאיש מריחו - פטור מאי טעמא? גרמא בעלמא הוא, וגרמא בעלמא לא מיחייב.	רבא:												מה:
היה אביו או בנו לתוכו - משלם את הכופר.													מה:
ואמאי? הא תם הוא												ז	מה:
במועד ליפול על בני אדם בבורות עסקינן.	רב:											!	מה:
א"ה, בר קטלא הוא												ז	מה:
דחזא ירוקא ונפל.	רב יוסף:											!	מה:
הא מני? ר' יוסי הגלילי היא	שמואל:											!	מה:
תם - משלם חצי כופר.	דאמר: [רבי יוסי הגלילי]											!	מה:
ר' יוסי הגלילי היא דאמר כר' טרפון	עולא:											!	מה:
קרן בחצר הניזק - נזק שלם משלם	דאמר: [רבי טרפון]											!	מה:
ה"נ כופר שלם משלם.												!	מה:
בשלמא לעולא, היינו דקתני: היה אביו או בנו לתוכו, אלא לשמואל, מאי איריא אביו או בנו? אפילו אחר נמי												ז	מה:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-kev:</p>	

בבא קמא-שור שנגח את הפרה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אורחיה דמילתא קתני.												◊	מת:	
ואם הכניס ברשות - בעל חצר חייב כו'													<	מת:
הלכתא כת"ק	איתמר, רב:											◆	מת:	
הלכתא כרבי.	שמואל:											◆	מת:	
כנוס שורך ושמרו - הזיק חייב, הוזק פטור כנוס שורך ואני אשמרנו - הוזק חייב, הזיק פטור.	תנו רבנן:											◆	מת:	
הא גופא קשיא, אמרת: כנוס שורך ושמרו - הזיק חייב, הוזק פטור, טעמא דא"ל שמרו, דחייב בעל השור ופטור בעל חצר, הא סתמא - חייב בעל חצר ופטור בעל השור, דבסתמא מקבל עליה נטירותא												ז	מת:	
כנוס שורך ואני אשמרנו - הוזק חייב, הוזק פטור	אימא סיפא:											ז	מת:	
טעמא דאמר ליה ואני אשמרנו, הוא דמחייב בעל החצר ופטור בעל השור, הא סתמא - חייב בעל השור ופטור בעל חצר, דבסתמא לא מקבל עליה נטירותא												ז	מת:	
אתאן לרבי												ז	מת:	
עד שיקבל עליה נטירותא בעל הבית לשמור	דאמר: [רבי]											ז	מת:	
רישא רבנן, וסיפא רבי?												ז	מת:	
תברא, מי ששנה זו לא שנה זו.	רבי אלעזר:											!	מת:	
כולה רבנן היא, אידי דנסיב רישא שמרו, תנא סיפא ואני אשמרנו.	רבא:											!	מת:	
כולה רבי היא, וסבר לה כר' טרפון	רב פפא:											!	מת:	
קרן בחצר הניזק - נזק שלם משלם	דאמר: [רבי טרפון]											!	מת:	
הלכך אמר ליה שמרו - לא מקני ליה מקום בחצר, והויא ליה קרן בחצר הניזק, וקרן בחצר הניזק משלם נזק שלם לא אמר ליה שמרו - אקנויי אקני ליה מקום בחצר, והויא ליה חצר השותפין, וקרן בחצר השותפין אינו משלם אלא חצי נזק.												!	מת:	
שור שהיה מתכוין לחבירו, והכה את האשה ויצאו ילדיה - פטור מדמי ולדות ואדם שהיה מתכוין לחבירו, והכה את האשה ויצאו ילדיה - משלם דמי ולדות.													מת:	
כיצד משלם דמי ולדות? שמין את האשה כמה היא יפה עד שלא ילדה, וכמה היא יפה משילדה.	[ת"ק]											◆	מת:	
א"כ, משהאשה יולדת משבחת, אלא, שמין את הולדות כמה הן יפין ונותן לבעל, ואם אין לה בעל - נותן ליורשין.	רבן שמעון בן גמליאל:											◆	מת:	
היתה שפחה ונשתחררה או גיורת - פטור.													מת:	
טעמא דמתכוין לחבירו, הא מתכוין לאשה - משלם דמי ולדות												◆	מת:	
לימא, תיהוי תיובתא דרב אדא בר אהבה												ז	מת:	
שוורים שנתכוונו לאשה - פטורים מדמי ולדות	דאמר רב אדא בר אהבה:											ז	מת:	
הוא הדין דאפי' נתכוונו לאשה נמי פטורים מדמי ולדות, והא דקתני שור שהיה מתכוין לחבירו? אידי דקא בעי למיתנא סיפא אדם שהיה מתכוין לחבירו, דהכי כתיב קרא, קתני רישא נמי שור שהיה מתכוין לחבירו.	אמר לך רב אדא בר אהבה:											!	מת:	
שור שנגח את השפחה ויצאו ילדיה - משלם דמי ולדות, מאי טעמא? חמרתא מעברתא בעלמא הוא דאזיק, דאמר קרא: (בראשית כ"ב) שבו לכם פה עם החמור, עם הדומה לחמור.	רב פפא:											◆	מת:	
כיצד משלם דמי ולדות.													<	מת:
דמי ולדות, שבח ולדות מיבעי ליה												ז	מת:	
הכי נמי קאמר: כיצד משלם דמי ולדות ושבח ולדות? שמין את האשה כמה היא יפה עד שלא ילדה, וכמה היא יפה - משילדה.													מת:	
א"כ, משהאשה יולדת משבחת.	רשב"ג:												<	מת:
מאי קאמר?												^	מת:	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

בבא קמא-שור שנגח את הפרה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ה"ק: וכי אשה משבחת קודם שתלד יותר מלאחר שתלד? והלא אשה משבחת לאחר שתלד יותר מקודם שתלד, אלא שמין את הולדות ונותנין לבעל.	רבה:											◊
וכי אשה משבחת קודם שתלד יותר מלאחר שתלד? והלא אשה משבחת לאחר שתלד יותר מקודם שתלד, אלא שמין את הולדות ונותנין לבעל.	תניא נמי הכי:											■
הכי קתני: וכי אשה למי שיוולדת משבחת, ואין לעצמה בשבח ולדות כלום? אלא שמין את הולדות ונותנין לבעל, ושבח ולדות חולקין.	רבא:											■
וכי אשה למי שיוולדת משבחת, ואין לעצמה בשבח ולדות כלום? אלא שמין נוק בפני עצמו וצער בפני עצמו, ושמין את הולדות ונותנין לבעל, ושבח ולדות חולקין.	תניא נמי הכי, אמר רשב"ג:											◊
קשיא דרשב"ג אדרשב"ג.												ז
ל"ק: כאן במבכרת, כאן בשאינה מבכרת.												!
ורבנן דאמרי שבח ולדות נמי לבעל, מאי טעמא?												^
ממשמע שנאמר (שמות כ"א) ויצאו ילדיה, איני יודע שהיא הרה? מה ת"ל הרה? לומר לך: שבח הריון לבעל.	כדתנן:											◊
ורשב"ג, האי הרה מאי דריש ביה?												ז
מבעי ליה לכדתניא:	[רשב"ג]											!
לעולם אינו חייב עד שיכנה כנגד בית ההריון.	[דתניא] ר"א בן יעקב:											!
לא תימא כנגד בית הריון ממש, אלא כל היכא דסליק ביה שיחמא לולד, לאפוקי יד ורגל דלא.	רב פפא:											■
היתה שפחה ונשתחררה או גיורת - פטור.												■
לא שנו אלא שחבל בה בחיי הגר ומת הגר, דכיון דחבל בה בחיי הגר זכה בהו גר, וכיון דמת הגר זכה בהו מן הגר, אבל חבל בה לאחר מיתת הגר - זכיא לה איהי בגוייהו, ומיחייב לשלומי לה לדידה.	רבה:											◊
מרי דיכ? אטו ולדות צררי ניהו וזכיא בהו? אלא איתיה לבעל - זכה ליה רחמנא, ליתיה לבעל - לא.	רב חסדא:											◊
הכה את האשה ויצאו ילדיה - נותן נזק וצער לאשה ודמי ולדות לבעל, אין הבעל - נותן ליורשיו, אין האשה - נותן ליורשיה היתה שפחה ונשתחררה או גיורת - זכה.	מיתבי:											ז
ומי עדיפא ממתניתין, דאוקימנא שחבל בה בחיי הגר ומת הגר? הכא נמי שחבל בה בחיי הגר ומת הגר. ואיבעית אימא: לאחר מיתת הגר, ותני: זכתה.	אמרי:											!
לימא כתנאי:												ז
בת ישראל שנשאת לגר ונתעברה ממנו, וחבל בה בחיי הגר - נותן דמי ולדות לגר, לאחר מיתת הגר - תני חדא: חייב	[תני חדא]											◊
פטור	תני חדא:											◊
מאי לאו תנאי ניהון?												ז
לרבה ודאי תנאי היא, אלא לרב חסדא מי לימא תנאי היא?												!
ל"ק: הא רבנן, הא רשב"ג.												!
אי רשב"ג, מאי אריא לאחר מיתה? אפי' מחיים נמי אית לה פלגא												ז
מחיים אית לה פלגא, לאחר מיתה כוליה.												!
ואיבעית אימא: הא והא רשב"ג, כאן בשבח ולדות, כאן בדמי ולדות.												!
משבח ולדות לישמע דמי ולדות, ומדרשב"ג לישמע לרבנן	אמרי:											ז
לא, שבח ולדות דשייכא ידה בגוייהו - זכיא בהו בכלהו, דמי ולדות דלא שייכא ידה בגוייהו - לא זכיא בהו כלל.	אמרי:											!

<p>disputants- חולקים- ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story- מעשה- O</p>	<p>■ מימרא- statement ♪ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof</p>
<p>מקרא- key:</p>	

בבא קמא- שורר שנגג את הפרה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א	
המחזיק בשטרותיו של גר, מהו? מאן דמחזיק בשטרא אדעתיה דארעא הוא דמחזיק, ובארעא הא לא אחזיק, ושטרא נמי לא קנה דלאו דעתיה אשטרא, או דלמא דעתיה נמי אשטרא?	בעי מיניה רב ייבא סבא מר"נ:										▲	◇
עני מורי, וכי לצור ע"פ צלוחיתו הוא צריך?	א"ל: [רב נחמן]										⚡	
לצור ולצור.	א"ל: [רב ייבא סבא]										!	
משכנונו של ישראל ביד גר ומת הגר, ובא ישראל אחר והחזיק בו - מוציאין אותו מידו מ"ט? כיון דמית ליה גר, פקע ליה שעבודיה. משכנונו של גר ביד ישראל ומת הגר, ובא ישראל אחר והחזיק בו - זה קנה כנגד מעותיו, וזה קנה את השאר.	רבה:										■	◇
ואמאי? תקני ליה חצירו											⚡	
חצירו של אדם קונה לו שלא מדעתן	דהאמר רבי יוסי בר חנינא:										■	⚡
הכא במאי עסקין - דליתיה, כל היכא דאיתא לדידיה, דאי בעי מקני מצי קני - קניא ליה נמי חצירו, כל היכא דליתיה לדידיה, דאי בעי הוא למיקני לא מצי קני - חצירו נמי לא קניא.	אמרי:										!	◇
והלכתא - דליתיה בחצירו דלא קנה.											■	◇
החופר בור ברה"י ופתחו לרה"ר, או ברה"ר ופתחו לרה"י, ברה"י ופתחו לרה"י אחר - חייב.											■	
החופר בור ברה"י ופתחו לרה"ר - חייב, והוה בור האמור בתורה, דברי ר' ישמעאל	ת"ר: [רבי ישמעאל]										◆	■
הפקיר רשותו ולא הפקיר בורו - זהו בור האמור בתורה.	רבי עקיבא:										◆	■
בבור ברה"ר - כ"ע לא פליגי דמחייב, מ"ט? אמר קרא: (שמות כ"א) כי יפתח וכי יכרה, אם על פתיחה חייב, על כרייה לא כל שכן אלא, שעל עסקי פתיחה ועל עסקי כרייה באה לו לא נחלקו אלא בבור ברשותו	רבה:										◆	■
בור ברשותו נמי חייב, דכתיב: (שמות כ"א) בעל הבור, בבור דאית ליה בעלים קאמר רחמנא	רבי עקיבא סבר:										◆	■
בעל התקלה	רבי ישמעאל סבר:										◆	■
אלא מאי זהו בור האמור בתורה דקאמר ר"ע?											⚡	
זהו בור שפתח בו הכתוב תחלה לתשלומין.	[רבי עקיבא]										!	■
בבור ברה"י - כולי עלמא לא פליגי דמחייב, מאי טעמא? בעל הבור אמר רחמנא, בבור דאית ליה בעלים עסקינן, כי פליגי - בבור ברה"ר	רב יוסף:										◆	■
בור ברה"ר נמי חייב, דכתיב: כי יפתח וכי יכרה, אם על פתיחה חייב, על כרייה לא כ"ש אלא שעל עסקי פתיחה ועל עסקי כרייה באה לו.	רבי ישמעאל סבר:										◆	■
ור"ע?											⚡	
הנהו מיצר צריכי, דאי כתב רחמנא כי יפתח, הוה אמינא פותח הוא דסגי ליה בכסוי, כורה לא סגי ליה בכסוי עד טאים ליה ואי כתב רחמנא כי יכרה, הוה אמינא כרייה הוא דבעי כסוי משום דעבד מעשה, אבל פותח דלא עבד מעשה - אימא כסוי נמי לא בעי, קמ"ל.	[רבי עקיבא]										◆	■
ואלא מאי זהו בור האמור בתורה דקאמר ר' ישמעאל?											⚡	
זהו בור שפתח בו הכתוב תחלה לניזקין.	[רבי ישמעאל]										!	■
החופר בור ברה"ר ופתחו לרה"י - פטור, ואף על פי שאינו רשאי לעשות כן, לפי שאין עושין חלל תחת רה"ר	מיתבי:										⚡	◇
החופר בורות שיחין ומערות ברשות היחיד ופתחו לרה"ר - חייב											⚡	◇
והחופר בורות ברה"י הסמוכה לרשות הרבים, כגון אלו החופרים לאושין - פטור	[ת"ק]										◆	⚡
מחייב, עד שיעשה מחיצה עשרה, או עד שירחיק ממקום דריסת רגלי אדם וממקום דריסת רגלי בהמה ארבעה טפחים	ר' יוסי בר' יהודה:										◆	⚡
טעמא דלאושין, הא לאו לאושין - חייב											⚡	
הא מני? בשלמא לרבה, רישא ר' ישמעאל וסיפא ר"ע אלא לרב יוסף, בשלמא סיפא דברי הכל, אלא רישא מני? לא רבי ישמעאל ולא ר"ע											⚡	◇

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p> <p>מקרא-kev:</p>
--

בבא קמא-שור שנגח את הפרה		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
כולה דברי הכל היא, ורישא - שלא הפקיר לא רשותו ולא בורו.	אמר לך רב יוסף:										◊
השתא דאוקימתא רב יוסף לדברי הכל, לרבה נמי לא תוקמה כתנאי, מדרישא ר' ישמעאל סיפא נמי ר' ישמעאל, וטעמא דלאושין, הא לאו לאושין - חייב, כגון דארווח ארווחי לרה"ר.	רב אשי:									■	◊
החופר בור ברשות היחיד ופתחו לרה"ר - חייב, ברה"י הסמוכה לרה"ר - פטור	מיתבי:									⚡	◊
בשלמא לרבה, כולה ר' ישמעאל היא, אלא לרב יוסף, בשלמא רישא רבי ישמעאל, אלא סיפא מני? לא ר' ישמעאל ולא ר"ע											⚡
בחופר לאושין ודברי הכל.	אמר לך: [רב יוסף]										◊
חפר ופתח ומסר לרבים - פטור, חפר ופתח ולא מסר לרבים - חייב וכן מנהגו של נחוניא חופר בורות שיחין ומערות, שהיה חופר ופתח ומסר לרבים, וכששמעו חכמים בדבר, אמרו: קיים זה הלכה זו.	ת"ר:										◊
הלכה זו ותו לא?											⚡
אלא אימא: אף הלכה זו.											!
מעשה בכתו של נחוניא חופר שיחין שנפלה לבור גדול, באו והודיעו את רבי חנינא בן דוסא.	תנו רבנן:										◊
שעה ראשונה - אמר להם: שלום, שניה - אמר להם: שלום, שלישית - אמר להם: עלתה.	[רבי חנינא בן דוסא]										◊
אמרו לה: מי העלך?											◊
אמרה להם: זכר של רחלים נודמן לי וזקן אחד מנהיגו.											◊
אמרו לו: נביא אתה?											◊
אמר להם: לא נביא אנכי ולא בן נביא אנכי, אלא כך אמרתי: דבר שאותו צדיק מצטער בו יכשל בו זרעו?											◊
אף על פי כן מת בנו בצמא, שנאמר: (תהלים נ') וסביביו נשערה מאד, מלמד, שהקדוש ברוך הוא מדקדק עם סביביו אפילו כחוט השערה.	רבי אחא:										◊
מהכא: (תהלים פ"ט) אל נערץ בסוד קדושים רבה ונורא על כל סביביו.	ר' נחוניא:										◊
כל האומר הקב"ה ותרן הוא - יותרו חיי, שנאמר: (דברים ל"ב) הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט.	רבי חנינא:										◊
מאי דכתיב: (שמות לד) ארך אפים ולא כתיב ארך אף? ארך אפים לצדיקים ולרשעים.	רבי חנא, ואיתימא רבי שמואל בר נחמני:										◊
לא יסקל אדם מרשותו לרה"ר.	ת"ר:										■
מעשה באדם אחד שהיה מסקל מרשותו לרה"ר, ומצאו חסיד אחד, אמר לו: ריקה, מפני מה אתה מסקל מרשות שאינה שלך לרשות שלך											◊
לגלג עליו.											◊
לימים נצרך למכור שדהו, והיה מהלך באותו רה"ר ונכשל באותן אבנים, אמר: יפה אמר לי אותו חסיד מפני מה אתה מסקל מרשות שאינה שלך לרשות שלך.											◊
החופר בור ברה"ר ונפל לתוכו שור או חמור - חייב.											■
אחד החופר בור, שיה ומערה, חריצין ונעיצין - חייב. א"כ, למה נאמר בור? מה בור שיש בו כדי להמית - עשרה טפחים, אף כל שיש בו כדי להמית - עשרה טפחים.											■
היו פחותין מעשרה טפחים, ונפל לתוכו שור או חמור ומת - פטור, ואם הוזק בו - חייב.											■
בור שחייבה עליו תורה - להבלו ולא לחבטו	רב:										◊
חבטה, קרקע עולם הוא דמוקא ליה	אלמא קסבר: [רב]										■
להבלו וכ"ש לחבטו, וא"ת: לחבטו אמרה תורה ולא להבלו, התורה העידה על הבור ואפילו מלא ספוגין של צמר.	שמואל:										◊
מאי בינייהו?											⚡
איכא בינייהו דעבד גובה ברה"ר:											◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

בבא קמא-שור שנגג את הפרה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אגובה לא מיחייב	לרב:									◆	■	!
אגובה נמי מיחייב.	לשמואל:									◆	■	!
מ"ט דרב?										^		
דאמר קרא: ונפל, עד שיפול דרך נפילה.	[רב]									!		◊
ולשמואל?										^		
ונפל, כל דהו משמע.	[שמואל]									!		◊
א"כ, למה נאמר בור? מה בור שיש בו כדי להמית - עשרה טפחים	תנן:									■	ז	◊
בשלמא לשמואל, אף כל לאתויי גובה, אלא לרב, אף כל לאתויי מאי?										ז		
לאתויי חריצין ונעיצין.	[רב]									!		◊
חריצין ונעיצין בהדיא קתני להן										ז		
תני והדר מפרש.										!		
והני כולהו דקתני למה לי?										ז		
צריכא דאי תנא בור, הוה אמינא: בור עשרה הוא דאית ביה הבלא, משום דקטין וכריכא, אבל שיח דאריך - אימא בעשרה לית ביה הבלא ואי תנא שיח, הוה אמינא: שיח עשרה הוא דאית ביה הבלא, משום דקטין, אבל מערה דמרבנא - אימא בעשרה לית בה הבלא ואי תני מערה, הוה אמינא: מערה בעשרה הוא דאית בה הבלא, משום דמטללא, אבל חריצין דלא מטללי - אימא בעשרה לית בהו הבלא ואי תנא חריצין, הוה אמינא: חריצין עשרה הוא דאית בהו הבלא, משום דלית בהו רויחא מלעיל טפי מתתאי, אבל נעיצין דרויחי מלעיל טפי מתתאי - אימא בעשרה לית בהו הבלא, קמ"ל.										!		◊
היו פחותין מעשרה טפחים ונפל לתוכו שור או חמור ומת - פטור, ואם הוזק בו - חייב	תנן:									■	ז	◊
נפל לתוכו שור או חמור ומת - פטור מ"ט? לאו משום דלית ביה חבטה										ז		
לא, משום דלית ביה הבלא.										!		◊
אי הכי, אם הוזק בו - חייב, הא לית ביה הבלא										ז		
אין הבלא למיתה, ויש הבלא לנזקין.	אמר:									!		◊
ההוא תורא דנפל לאריתא דדלאי, שחטיה מריה, טרפיה רב נחמן.												◊
אי שקיל מריה דהאי תורא קבא דקמחא, ואזל תנא בי מדרשא אם שהתה מעת לעת - כשירה, לא אפסדיה לתורא דשוחה כמה קבי.	רב נחמן:										■	◊
יש חבטה בפחות מעשרה.	אלמא קסבר ר"נ:										■	◊
היו פחותין מעשרה טפחים, ונפל לתוכו שור או חמור ומת - פטור	איתיביה רבא לרב נחמן:									■	ז	◊
מאי טעמא? לאו משום דלית ביה חבטה										ז		
לא, משום דלית ביה הבלא.										!		◊
אי הכי, הוזק בו - חייב, הא לית ביה הבלא										ז		
אין הבל למיתה, ויש הבל לנזקין.	אמר ליה: [רב נחמן]									!		◊
בית הסקילה היה גבוה שתי קומות	איתיביה:									■	ז	◊
וקומה שלו הרי כאן שלש	ותני עלה:									■	ז	
ואי סלקא דעתך יש חבטה בפחות מ', למה לי כולי האי?										ז		
ולטעמיד, נעביד עשרה										!		◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-kev:	

בבא קמא-שור שנגג את הפרה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אלא כר"נ												!	נא.
אמר קרא: (ויקרא י"ט) ואהבת לרעך כמוך, ברור לו מיתה יפה	דאמר ר"נ אמר רבה בר אבוב:											!	נא.
אי הכי, נגבה טפי?												⚡	נא.
משום דמינוול.												!	נא.
(דברים כ"ב) כי יפול הנופל ממנו, ממנו - ולא בתוכו, כיצד? היתה רה"ר גבוה ממנו עשרה טפחים ונפל מתוכה לתוכו - פטור, עמוקה ממנו עשרה טפחים ונפל מתוכו לתוכה - חייב	איתיביה:											⚡	נא.
ואי ס"ד יש חבטה בפחות מ', למה לי עשרה?												⚡	נא.
שאני בית, דכל פחות מעשרה לאו בית הוא.	אמר ליה: [רב נחמן]											!	נא.
אי הכי, השתא נמי דהוי מאבראי עשרה, דל מיניה תקרה ומעזיבה, מגואי לא הוי עשרה												⚡	נא.
כגון דחק מגואי.	אמר ליה: [רב נחמן]											!	נא.
אי הכי, כי לא הוי נמי מאבראי עשרה, משכחת לה דהוי מגואי עשרה, כגון דחק בה טפי?												⚡	נא.
מכריסא דתורא לארעא כמה הוי? ארבעה, אריתא דדלאי כמה הוי? שיתא, הא עשרה, אישתכח דכי קא מחבט - מעשרה הוא דקא מחבט.	אלא היינו טעמא דרב נחמן סבר:											■	נא.
אלא מתני' דקתני: מה בור שהוא כדי להמית - י' טפחים, אף כל שיש בו כדי להמית - י' טפחים, בשיתא נמי סגי?												⚡	נא.
מתני' - דאיגגדר לבור.	אמר:											!	נא.
בור של שני שותפין, עבר עליו הראשון ולא כסהו, והשני ולא כסהו - השני חייב.												■	נא.
בור של שני שותפין היכי משכחת לה? הניחא אי סבירא לן כר"ע דאמר בור ברשותו חייב משכחת לה בחצר של שניהם ובור של שניהם והפקירו רשותן ולא הפקירו בורן, אלא אי סבירא לן בור ברשותו פטור, היכי משכחת לה דחייב עליה?	אמר:											⚡	נא.
ברה"ר.												!	נא.
וברה"ר בור של שני שותפין היכי משכחת לה?												⚡	נא.
אי דשוו שליח תרויהו, ואמרי ליה זיל כרי לן ואזל כרה להו												!	נא.
אין שליח לדבר עבירה												⚡	נא.
ואי דכרה האי חמשה והאי חמשה												!	נא.
נסתלקו להו מעשה ראשון												⚡	נא.
הניחא לרבי ולנוקין משכחת לה												!	נא.
אלא לרבי ולמיתה, ולרבנן בין למיתה בין לנוקין היכי משכחת לה?												⚡	נא.
כגון שעקרו שניהן חוליא בבת אחת והשלימו לעשרה.	רבי יוחנן:											!	נא.
מאי רבי ומאי רבנן												^	נא.
אחד החופר בור תשעה, ובא אחר והשלימה לעשרה - האחרון חייב	דתניא: [רבנן]											! ◆	נא.
אחר אחרון למיתה, ואחר שניהם לנוקין.	רבי:											! ◆	נא.
מאי טעמא דרבנן?												^	נא.
דאמר קרא: (שמות כ"א) כי יפתח וכי יכרה, אם על פתיחה חייב, על כרייה לא כל שכן אלא, להביא כורה אחר כורה שסילק מעשה ראשון.	[רבנן]											!	נא.
ורבי?												⚡	נא.
הנהו מיצרך צריכי, כדאמרין.	אמר לך: [רבי]											!	נא.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-kev:	

בבא קמא-שור שנגח את הפרה		Talmud Navigator												
ממרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	נא	
ורבנן נמי מיצרך צריכי		ז											נא	
אלא היינו טעמא דרבנן, אמר קרא: כי יכרה איש בור, אחד ולא שנים.	[רבנן]	!	◊										נא	
ורבי?		ז											נא	
ההוא מיבעי ליה: כי יכרה איש בור - ולא שור בור.	[רבי]	!	◊										נא	
ורבנן?		ז											נא	
תרי איש בור כתיבי.	[רבנן]	!	◊										נא	
ורבי?		ז											נא	
אידי דכתב האי כתב האי.	[רבי]	!	◊										נא	
וממאי דלחויבי בתרא? דלמא לחויבי קמא		ז											נא	
לא סלקא דעתך, דאמר קרא: (שמות כ"א) והמת יהיה לו, ההוא דקא עביד מיתה.		!	◊										נא	
והאי והמת יהיה לו מבעי ליה לכדרבא		ז											נא	
שור פסולי המוקדשין שנפל לבור - פטור, שנאמר: והמת יהיה לו, במי שהמת שלן	דאמר רבא:	ז	■										נא	
ולאו ממילא שמעת מינה דבההוא דעבד מיתה עסקינן?	אמרי:	!	◊										נא	
אחד החופר בור עשרה, ובא אחר והשלימה לכ', ובא אחר והשלימה לשלשים - כולן חייבין.	ת"ר:										■	◊	נא	
אחד החופר בור עשרה, ובא אחר וסייד וכייד - האחרון חייב	ורמינהו:										■	◊	נא	
לימא, הא רבי, הא רבנן											ז		נא	
הא והא רבנן, עד כאן לא קאמרי רבנן אחרון חייב - אלא היכא דלא עבד קמא שיעור מיתה, אבל היכא דעבד קמא שיעור מיתה, אפילו רבנן מודו דכולן חייבין.	רב זביד:										!	◊	נא	
והא סייד וכייד, דקא עבד קמא שיעור מיתה, וקתני: אחרון חייב											ז		נא	
התם שלא היה בו הבל למיתה, ובא אחר והוסיף בה הבל למיתה.	אמרי:										!		נא	
הא והא רבי, הך דקתני כולן חייבין - שפיר, הא דקתני אחרון חייב - כגון שלא היה בו הבל לא למיתה ולא לנזקין, ובא אחר והוסיף בו הבל בין למיתה בין לנזקין.	איכא דאמרי, אמר רב זביד:										!	◊	נא	
הניח אבן ע"פ הבור והשלימה לעשרה, באנו למחלוקת רבי ורבנן.	רבא:											■	◊	נא
פשיטא												ז	נא	
מהו דתימא, למטה הוא דהבלא דידיה קא קטיל ליה, אבל למעלה דלא הבלא דידיה קא קטיל - אימא לא, קמ"ל.												!	◊	נא
טם טפח וסילק אבניו, מהו? מי אמרינן מאי דעבד שקליה, או דלמא נסתלקו מעשה ראשון וקמה ליה כוליה ברשותיה?	בעי רבא:											^	◊	נא
תיקו.												■		נא
בור שמונה ומהן שני טפחים מים - חייב מ"ט? כל טפח דמיא, כתרי דיבשה דמי.	רבה בר בר חנה אמר שמואל בר מרתא:											■	◊	נא
בור תשעה ומהן טפח אחד מים, מהו? מי אמרינן כיון דלא נפיש מיא לית ביה הבלא, או דלמא כיון דעמיק טפי אית ביה הבלא?	איבעיא להו:											^	◊	נא
בור שבעה ומהן שלשה טפחים מים, מהו? מי אמרינן כיון דנפיש מיא לית ביה הבלא, או דלמא כיון דלא עמיק לית ביה הבלא?												^	◊	נא
תיקו.												■		נא
הרחיבה, מהו?	בעא מיניה רב שיזבי מרבה:											^	◊	נא
הרי מעט הבלא.	א"ל: [רבה]											!		נא

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא קמא-שור שנגח את הפרה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
אדרבה, הרי קירב הזיקא	א"ל: [רב שיובי]												?
ניחזי אנן, אי בהבלא מיית - הרי מיעט הבלא, אי בחבטה מיית - הרי קירב הזיקא.	אלא אמר רב אשי:												!
ניחזי אנן, אי מההיא גיסא נפל - הרי קירב הזיקא, ואי מאידך גיסא נפל - הרי מיעט הבלא.	איכא דאמרי, אמר רב אשי:												!
בור שעומקה כרחבה - רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו משמיה דרבה בר בר חנה דאמר משמיה דרבי מני, חד אמר: לעולם יש בה הבל - עד שיהא רחבה יתר על עומקה	איתמר: [רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו משמיה דרבה בר בר חנה דאמר משמיה דרבי מני, חד אמר: לעולם יש בה הבל - עד שיהא רחבה יתר על עומקה]												◆
לעולם אין בה הבל - עד שיהא עומקה יתר על רחבה.	וחד: [רבה/רב יוסף]												◆
עבר עליו הראשון ולא כסוהו.													■
וראשון מאימת מיפטר?													^
משמניחו משתמש	רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו משמיה דרבה בר בר חנה דאמר משמיה דרבי מני, חד:												◆
משימסור לו דליו.	וחד: [רבה/רב יוסף]												◆
כתנאי:													■
המדלה מים מן הבור, ובא חבירו ואמר לו הנה לי ואני אדלה מים, כיון שהניחו משתמש - פטור	[רבנן]												◆
משימסור לו דליו.	רבי אליעזר בן יעקב:												◆
במאי קמיפלגי?													^
יש ברירה, האי מדידיה קא ממלא והאי מדידיה קא ממלא	רבי אליעזר בן יעקב סבר:												◆
אין ברירה.	רבנן סברי:												◆
ואזדו לטעמייהו	רבינא:												■
השותפין שנדרו הנאה זה מזה - אסורין ליכנס לחצר	דתנן: [רבנן]												◆
זה נכנס לתוך שלו וזה נכנס לתוך שלו.	רבי אליעזר בן יעקב:												◆
במאי קמיפלגי?													^
יש ברירה, האי לדנפשיה עייל והאי לדנפשיה עייל	רבי אליעזר בן יעקב סבר:												!
אין ברירה.	רבנן סברי:												!
המוכר בור לחבירו, כיון שמסר לו דליו - קנה.	רבי אלעזר:												■
היכי דמי?													^
אי בכספא													!
ליקני בכספא													?
אי בחזקה													!
ליקני בחזקה													?
לעולם בחזקה, ובעי למימר ליה לך חזק וקני, וכיון שמסר לו דליו, כמאן דאמ' ליה לך חזק וקני דמי.													!
המוכר בית לחבירו, כיון שמסר לו מפתח - קנה.	ר יהושע בן לוי:												■
ה"ד?													^
אי בכספא													!

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא- <u>key</u> :	

בבא קמא-שור שנגג את הפרה		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א
ליקני בכספא											נב.
אי בחזקה											נב.
ליקני בחזקה											נב.
לעולם בחזקה, ובעי למימר ליה לך חזק וקני, וכיון שמסר לו מפתח, כמאן דאמר ליה לך חזק וקני דמי.											נב.
המוכר עדר לחבירו, כיון שמסר לו משכוכית - קנה.	ריש לקיש משום ר' ינאי:										נב.
ה"ד?											נב.
אי במשיכה											נב.
ליקני במשיכה											נב.
אי במסירה											נב.
ליקני במסירה											נב.
לעולם במשיכה, ובעי למימר ליה לך משוך וקני, וכיון דמסר לו משכוכית, כמאן דאמר ליה לך משוך וקני דמי.											נב.
מאי משכוכית?											נב.
קרקשתא	הכא תרגמו:										נב.
עיוזא דאזלא בריש עדרא	רבי יעקב										נב.
כד רגיו רעיא על ענא, עביד לנגדא סמותא.	כדרש ההוא גלילאה עליה דרב חסדא:										נב.
כסהו הראשון, ובא השני ומצאו מגולה ולא כסהו - השני חייב.											נב.
כסהו כראוי, ונפל לתוכו שור או חמור ומת - פטור לא כסהו כראוי, ונפל לתוכו שור או חמור ומת - חייב.											נב.
נפל לפניו מקול הכרייה - חייב, לאחריו מקול הכרייה - פטור.											נב.
נפל לתוכו שור וכליו ונשתברו, חמור וכליו ונתקרעו - חייב על הבהמה ופטור על הכלים.											נב.
נפל לתוכו שור חרש שוטה וקטן - חייב בן או בת, עבד או אמה - פטור.											נב.
וראשון עד אימת מיפטר?											נב.
בכדי שידע	רב:										נב.
בכדי שיודיעוהו	שמואל:										נב.
בכדי שיודיעוהו, וישכור פועלים, ויכרות ארזים ויכסנו.	רבי יוחנן:										נב.
כסהו כראוי ונפל לתוכו שור או חמור ומת - פטור.											נב.
כיון דכסהו כראוי היכי נפל?											נב.
שהתליע מתוכו.	רבי יצחק בר בר חנה:										נב.
כסהו כסוי שיכול לעמוד לפני שוורים ואין יכול לעמוד בפני גמלים, ואתו גמלים וארעוה, ואתו שוורים ונפלי ביה, מאי?	איבעיא להו:										נב.
היכי דמי?	אמרי:										נב.
אי דשכיחי גמלים											נב.
פושע הוא											נב.
ואי דלא שכיחי גמלים											נב.
אנוס הוא											נב.

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
<p>מקרא-kev:</p>	

בבא קמא-שור שנגח את הפרה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
לא צריכא דאתו לפרקים, מי אמרינן כיון דאתיין לפרקים - פושע הוא, דאיבעי ליה אסוקי אדעתיה, או דלמא כיון דהשתא מיהת ליכא - אנוס הוא?	ת"ש:											!	◇
כסהו כראוי, ונפל לתוכו שור או חמור ומת - פטור												!	◇
ה"ד?												^	◇
אילימא כראוי לשוורים וכראוי לגמלים												!	◇
היכי נפול?												!	◇
אלא לאו כראוי לשוורים ולא כראוי לגמלים												!	◇
ואי דשכיחי גמלים אמאי פטור? פושע הוא												!	◇
ואי דלא שכיחי גמלים פשיטא, אנוס הוא												!	◇
אלא לאו דאתיין לפרקים, ואתו גמלים וארעוה ואתו שוורים ונפלו ביה												!	◇
וקתני פטור, אלמא כיון דהשתא ליכא - אנוס הוא.												!	◇
לא, לעולם כראוי לשוורים וכראוי לגמלים, ודקא קשיא לך: היכי נפול?	אמרי:											!	◇
שהתליע מתוכו.	אמר רבי יצחק בר בר חנה:											!	◇
לא כסהו כראוי, ונפל לתוכו שור או חמור ומת - הייב	ת"ש:											!	◇
היכי דמי?												^	◇
אילימא לא כראוי לשוורים ולא כראוי לגמלים												!	◇
פשיטא, צריכא למימר דחייב?												!	◇
אלא לאו כראוי לשוורים ולא כראוי לגמלים												!	◇
היכי דמי?												^	◇
אי דשכיחי גמלים												!	◇
פושע הוא												!	◇
ואי דלא שכיחי גמלים												!	◇
אנוס הוא												!	◇
אלא לאו דאתיין לפרקים, ואתו גמלים וארעוהו ואתו שוורים ונפלו ביה												!	◇
וקתני חייב, אלמא כיון דאתיין לפרקים - פושע הוא, דאיבעי ליה אסוקי אדעתיה.												!	◇
לעולם לא כראוי לשוורים ולא כראוי לגמלים, ושכיחי גמלים, ודקא קשיא לך: פושע הוא אידי דנסיב רישא כסהו כראוי, נסיב סיפא נמי לא כסהו כראוי.												!	◇
הא נמי ודאי לא איבעיא לך, דכיון דאתיין לפרקים - פושע הוא, דאיבעי ליה אסוקי אדעתיה, כי איבעי לך - הכי הוא דאיבעיא לך: כסהו כסוי שיכול לעמוד בפני שוורים ואינו יכול לעמוד בפני גמלים, ושכיחי גמלים, והתליע מתוכו, מה? מי אמרינן מגו דהוי פושע אצל גמלים הוי פושע נמי לענין התלעה, או דלמא לא אמרינן מגו?	איכא דאמרי:											!	◇
כסהו כראוי, ונפל לתוכו שור או חמור ומת - פטור	ת"ש:											!	◇
שהתליע מתוכו	ואתמר עלה, אמר רבי יצחק בר בר חנה:											!	◇
היכי דמי?												^	◇
אילימא כראוי לשוורים וכראוי לגמלים, והתליע מתוכו												!	◇
פשיטא דפטור, מאי הוה ליה למעבד?												!	◇
אלא לאו כראוי לשוורים ולא כראוי לגמלים, ושכיחי גמלים, והתליע מתוכו												!	◇

■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

■ מקרא-key:

בבא קמא-שור שנגח את הפרה		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
וקתני פטור, אלמא לא אמרינן, מגו דהוי פושע לענין גמלים הוי פושע לענין התלעה.										⚡	◊
לא, לעולם כראוי לגמלים וכראוי לשוורים, והתליע מתוכו, ודקא קשיא לך: כי התליע מאי הוה ליה למעבד? מהו דתימא איבעי ליה למיזל ומנקש עליה, קמ"ל.										!	◊
לא כסהו כראוי, ונפל לתוכו שור או חמור ומת - חייב	ת"ש:									⚡	◊
היכי דמי?										^	⚡
אלימא לא כראוי לשוורים ולא כראוי לגמלים										!	⚡
צריכא למימר דחייב?										⚡	⚡
אלא לאו כראוי לשוורים ולא כראוי לגמלים										!	⚡
ואי דשכיחי גמלים, פושע הוא ואי דלא שכיחי גמלים, אנוס הוא										⚡	⚡
אלא לאו דשכיחי גמלים והתליע מתוכו										!	⚡
וקתני חייב, אלמא אמרינן מגו דהוי פושע לענין גמלים הוי פושע לענין התלעה.										⚡	◊
לא, לעולם לא כראוי לשוורים ולא כראוי לגמלים, ושכיחי גמלים, ואתו גמלים וארעוהו ואתו שוורים ונפלו ביה, ודקא קשיא לך: פשיטא פושע הוא אידי דנסיב רישא כסהו כראוי, נסיב סיפא נמי לא כסהו.	אמר:									!	◊
נפל לתוכו שור חרש שוטה וקטן סומא ומהלך בליה - חייב, פקח ומהלך ביום - פטור	ת"ש:									⚡	!
ואמאי? נימא: מדהוי פושע לענין חרש הוי נמי פושע לענין פקח										⚡	!
אלא לאו שמע מיניה: לא אמרינן מגו, שמע מיניה.										!	!
נפל לפניו כו'.											■
לפניו - לפניו ממש, לאחריו - אחריו ממש, וזה בבור	רב:									⚡	■
רב לטעמיה											■
בור שחייבה עליו תורה - להבלו ולא לחבטו	דאמר רב:									■	■
בבור, בין מלפניו בין מלאחריו - חייב	שמואל:									⚡	■
שמואל לטעמיה											■
להבלו וכל שכן לחבטו	דאמר: [שמואל]									■	■
אלא היכי דמי לאחריו מקול הכרייה דפטור? כגון דנתקל בבור, ונפל לאחורי הבור חוץ לבור.	[שמואל]									■	◊
בבור, בין לפניו בין לאחריו - חייב	איתיביה:									⚡	■
תיובתא דרב										⚡	
מודה רב, בבור ברשותו דחייב, משום דאמר ליה: ממה נפשך? אי בהבלא מית - אי בהבלא דידך הוא, אי בחבטא מית - חבטא דידך הוא.	רב חסדא:									!	◊
הכא במאי עסקינן - במתהפך, דנפל אאפיה ואתהפיך ונפל אגביה, דהבלא דאהני ביה אהני ביה.	רבה:									!	◊
הכא בנוקי בור בשור עסקינן	רב יוסף:									!	◊
מאי ניהו?										^	!
שהבאיש את מימיו, דלא שניא לפניו ולא שניא לאחריו - מיחייב.										!	!
ונפל - עד שיפול דרך נפילה, מכאן אמרו: נפל לפניו מקול הכרייה - חייב, לאחריו מקול הכרייה - פטור, וזה בבור.	תני רב חנניה לסיועי לרב:									■	■
נפל לפניו מקול הכרייה חייב.	אמר רב:									■	◊
ואמאי? נימא: כורה גרם ליה										⚡	◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-שור שנגג את הפרה		Talmud Navigator										
ממרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הא מני? רבי נתן היא	רב שימי בר אשי:											◊
בעל הבור הזיקא קא עביד, וכל היכא דלא אפשר לאשתלומי מהאי משתלם מהאי	דאמר: [רבי נתן]											◊
שור שדחף את חבירו לבור - בעל השור חייב, בעל הבור פטור	דתניא: [רבנן]											◊
בעל השור משלם מחצה ובעל הבור משלם מחצה.	רבי נתן:											◊
בעל הבור משלם ג' חלקים ובעל השור רביע	והתניא, רבי נתן:											◊
לא קשיא: הא בתם, הא במועד.												◊
ובתם מאי קסבר?												◊
האי כוליה הזיקא עבד והאי כוליה הזיקא עבד	אי קסבר: [רבי נתן]											◊
האי משלם פלגא והאי משלם פלגא												◊
ואי קסבר: האי פלגא הזיקא עבד והאי פלגא הזיקא עבד	ואי קסבר: [רבי נתן]											◊
בעל הבור משלם פלגא ובעל השור רביע, ואידך ריבעא מפסיד												◊
רבי נתן דיינא הוא ונחית לעומקא דדינא, לעולם קסבר: האי כוליה הזיקא עבד והאי כוליה הזיקא עבד, ודקא קשיא לך: לשלם האי פלגא והאי פלגא משום דאמר ליה בעל השור לבעל הבור: שותפתי מאי אהניא לי.	רבא:											◊
איבעית אימא, לעולם קסבר: האי פלגא הזיקא עבד והאי פלגא הזיקא עבד, ודקא קשיא לך: בעל הבור משלם פלגא ובעל השור משלם רביע, ואידך ריבעא נפסיד משום דאמר ליה בעל השור לבעל הבור: אנהי תוראי בבירך אשכחיתיה, את קטליתיה, מאי דאית לי לאשתלומי מהיאך משתלמנא, מאי דלית לי לאשתלומי מהיאך משתלמנא ממך.												◊
הניח אבן ע"פ הבור, ובא שור ונתקל בה ונפל כבור, באנו למחלוקת ר' נתן ורבנן.	רבא:											◊
פשיטא												◊
מהו דתימא, התם הוא דאמר בעל הבור לבעל השור: אי לאו בירא דידי, תורא דידך הוה קטיל ליה, אבל הכא מצי א"ל בעל אבן לבעל הבור: אי לאו בירא דידך, אבנא דידי מאי הוה עבדא? אי הוה מיתקל בה הוה נפל וקאי, קמ"ל דאמר ליה: אי לאו אבן לא הוה נפיל לבירא.												◊
שור ושור פסולי המוקדשין שנגחו, אביי אמר: משלם ח"נ	איתמר: [אביי]											◊
משלם רביע נזק.	רבינא:											◊
הא והא בתם, הא כרבנן, והא כרבי נתן.												◊
איבעית אימא: הא והא כרבנן, הא בתם, הא במועד.												◊
ח"נ	איכא דאמרי, אביי:											◊
כוליה נזק.	רבינא:											◊
הא והא במועד, הא כרבנן, והא כר' נתן.												◊
איבעית אימא: הא והא כרבי נתן, הא במועד, והא בתם.												◊
שור ואדם שדחפו לבור	רבא:											◊
לענין נזקין - כולן חייבין												◊
לענין ארבעה דברים דמי ולדות - אדם חייב, ושור ובור פטור												◊
לענין כופר ושלישים של עבד - שור חייב, אדם ובור פטורים												◊
לענין כלים ושור פסולי המוקדשין - אדם ושור חייבין, ובור פטור מאי טעמא? אמר קרא: (שמות כ"א) והמת יהיה לו, במי שהמת שלו, יצא זה שאין המת שלו.												◊
למימרא, דפשיטא ליה לרבא, והא מיבעיא בעי ליה לרבא												◊

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-**central point for summary and review**
 < מובאה של פיסקה קודמת-**insertion of an earlier segment**
O מעשה-story

■ **challenge-קושיא** ז
 ^ **question-שאלה**
 ! **answer-תירוץ**
 ■ **proof-ראיה**

מקרא-key:

בבא קמא-שור שנגגה את הפרה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שור פסולי המוקדשין שנפל לבור, מהו? האי והמת יהיה לו - במי שהמת שלו, יצא זה שאין המת שלו, או דילמא והמת יהיה לו - לבעלים מטפלין בנבילה הוא דאתא?	דבעי רבא:									ז	^	◇
בתר דבעיא הדר פשטה.										!		◇
אלא בעלים מטפלין בנבילה מנא ליה?										ז		◇
נפקא ליה מן והמת יהיה לו דשור.	[רבא]									!		◇
מאי חזית דוהמת יהיה לו דשור - מפקת ליה לבעלים מטפלין בנבילה, והמת יהיה לו דבור - מפקת ליה למי שהמת שלו? איפוך אנא?										ז		◇
מסתברא פטור גבי בור, הואיל ופטר בו את הכלים.										!		◇
אדרבה, פטור גבי שור, שכן פטר בו חצי נזק										ז		◇
כוליה נזק מיהת לא אשכחן.										!		◇
נפל לתוכו - שור וכליו ונשתברו כו'.												■
מתניתין דלא כר' יהודה												■
מחייב על נזקי כלים בבור.	דתניא: רבי יהודה:											■
מאי טעמא דרבנן?												^
דאמר קרא: (שמות כ"א) ונפל שמה שור או חמור, שור - ולא אדם, חמור - ולא כלים.	[רבנן]											!
ורבי יהודה?												ז
או - לרבנות את הכלים.	[רבי יהודה]											!
ורבנן?												ז
או מבעי ליה לחלק.	[רבנן]											!
ורבי יהודה?												ז
לחלק מונפל נפקא.	[רבי יהודה]											!
ורבנן?												ז
ונפל טובא משמע.	[רבנן]											!
אימא: ונפל - כלל, שור וחמור - פרט, כלל ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט, שור וחמור אין, מידי אחרינא לא?												ז
בעל הבור ישלם - חזר וכלל, כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט, מה הפרט מפורש בעלי חיים, אף כל בעלי חיים.	אמרי:											!
אי מה הפרט מפורש דבר שנבלתה מטמאה במגע ובמשא, אף כל דבר שנבלתה מטמאה במגע ובמשא, אבל עופות לא?												ז
א"כ, נכתוב רחמנא חד פרטא.												!
הי נכתוב? אי כתב שור, הוה אמינא קרב לגבי מזבח אין, שאינו קרב לגבי מזבח לא, כתב רחמנא חמור ואי כתב רחמנא חמור, ה"א קדוש בבכורה אין, שאין קדוש בבכורה לא, כתב רחמנא שור												ז
אלא, אמר קרא: (שמות כ"א) והמת יהיה לו, כל דבר מיתה.												!
בין לרבנן דקא ממעטי להו לכלים, ובין לר' יהודה דקא מרבי להו לכלים, כלים בני מיתה נינהו?												ז
שבירתן זו היא מיתתן.	אמרי:											!
ולרב דאמר: בור שחייבה עליו תורה - להבלו ולא לחבטו, בין לרבנן בין לרבי יהודה, כלים בני הבלא נינהו?												ז
בחדתי, דמיפקעי מהבלא.	אמרי:											!

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מקרא-key:	■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
--	---

בבא קמא-שור שנגג את הפרה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
האי והמת יהיה לו מבעי ליה לכדרבא													ג	ג
שור פסולי המוקדשין שנפל לבור - פטור, שנאמר: והמת יהיה לו, במי שהמת שלו, יצא זה שאין המת שלן	דאמר רבא:												ז	ג
אלא, אמר קרא: (שמות כ"א) כסף ישיב לבעליו, לרבות כל דאית ליה בעלים.													!	ג
א"ה, אפילו כלים ואדם נמי?													ז	ג
אמר קרא: שור - ולא אדם, חמור - ולא כלים.													!	ג
ולרבי יהודה דקא מרבי להו לכלים, בשלמא שור ממעט ביה אדם, אלא חמור מאי ממעט ביה?													ז	ג
חמור דבור לרבי יהודה, ושה דאבידה לדברי הכל - קשיא.	אלא אמר רבא:												■	ג